

çikolata

Durmadaan yağmur yağıyordu, Ayça mutsuzdu

“Ayçalar yeni bir eve taşınmışlardı. Bu ev, eski evlerine hiç benzemiyordu. Ön tarafta bahçe yoktu, bisiklete binecek yer yoktu. Ayrıca yolların kenarında koca koca ağaçlar da yoktu.”
Ayça, hiç sevmediği bu şehirde acaba mutlu olabilecek mi?

Bu aralar bazı sahneleri o sahnedeki karakterlerin evleri gibi düşünüyorum. Kafamda karakterleri evlerinin içine koyup kaldırmak sonra da rafta bir biblo gibi duran o tatlılıklara bakmak hoşuma gidiyor. Sahneleri düşünüp kurgularken mekânlarıyla birlikte rafa dizdiğimden, benim istemediğim mekân değişiklikleriyle rafın içindeki sıralama farklılıklarını görmek pek de hoşuma gitmiyor elbette.

Bir sahnenin kurulduğu yerin değişmesi de öyle. Ses tellerim birbirleriyle dans ettiği için ve gözüm uçan balonlara özenddiğinden azıcık moralim bozuk. Bir de, “Biz raftaki bir evi almak zorundayız,” dediği anda, aynı yeni arkadaşım Ayça gibi hissediyorum: Okulun sesi gerçekten sinir bozucu!

Evet, bugün Ayça gibiydim. Yeni bir mekânın sanki bambaşka bir biblo gibi durduğunu düşündüğüm halde bir sahnemiz için uygun olup olmadığını anlamaya çalışırken. “Ben hiç mi hiç taşınmak istemiyordum, niye buraya geldim sanki...” diyen huysuz aynı zamanda kırgın ve kızgın bir ses dolanıyordu içimde. Üstelik ses tellerimden de bahsetmişim ya size, işte onların hiç tanımadığım bu müziğe eşlik etme sevdaları yüzünden istediğim gibi bağırıyordum bile.

“Ayçalar yeni bir eve taşınmışlardı. Bu ev, eski evlerine hiç benzemiyordu. Ön tarafta bahçe yoktu, bisiklete binecek yer yoktu. Ayrıca yolların kenarında koca koca ağaçlar da yoktu. Gökyüzünün rengi hep griydi, durmadan yağmur yağıyordu. Ayça mutsuzdu.”

Konuğumuz, Yin Chien’in yarattığı, **Yeni Kredi Yayınları** etiketiyle okuduğumuz Çiğdem Kaplangı’nın çevirdiği **Ayça’nın Yeni Evi**. İçimde bir yerlerde kitabın sonundaki gibi bir şeyler olacağından neredeyse emin, iğnemi vurulur vurulmaz yola koyulurken mutsuzluğumu dindiremiyordum ben de. Gökyüzü gri değildi belki de ama içim griydi olabildiğince. Yağmursa arabanın dışında yağacağına içinde yağıyordu ellerimin üzerine. Uzun zamandır düşlediğim arabayı park edeceğimiz rahat bir alan, güzel bir bahçe duvarı yoktu ve en önemlisi

Resimler: Yin Chien

yolların kenarında koca koca ağaçlar yoktu sahiden de. Ayça’yla benim kaderimin aynı olduğundan emin olmuşum böylece.

Ayça taşındıkları evin merdivenlerinde oturuyor arkasındaki duvara dayadığı kırmızı şemsiyesiyle. Taşındıkları bu yeni yeri pek sevmiyor nedense. Yağmurda benim bile duyabildiğim hüzünlü bir müzik eşliğinde yürürken sırtı bize dönük bir halde, omuzlarının aşağıya düştüğünü görebiliyorum elbette.

“Bazen çok kötü olduğunu düşündüğümüz durumlar, bizim için beklenmedik bir hediyeye dönüşebilir,” diye kitabın arkasını okuduğu anda canım dostum Çikolata, kendime geliyorum birdenbire. Onun sesini duymak en güzel ve tabii ki gülümsemeyi ihmal etmemesi daha da büyük bir hediye. Bugün onun sesini hiç duymadığımdan bir tebessüm beliyor istesem de istemesem de yüzümden. Çünkü mutluluk pırıltılarını unuttuğum zamanlarda kayboluverir etraftan Çikolata bile. Bu kez durumun ne kadar zor olduğunu anlamış olacak ki hemencecik bitiveriyor dibimde.

Yin Chien’in çizimleri işliyor içimize.

Ayça’nın mutsuzluğundan neleri kavramam gerektiğini söylüyordu san-

ki Çikolata elimden alıp gülümseyerek okuduğu kitabımızı bitirdiğinde.

Mutsuzluğun renklerinin değişimi ve ilk görüşte pek de hoşuna gitmeyen arkadaşı Balççek’inin yeşil şemsiyesiyle Ayça’nın kırmızı şemsiyesi birleştiğinde hele hele üzerine bir de fırfırdöndü oyunu eklenince Chien’in yumuşacık sesinin verdiği heyecan doluyor içimize.

Dünya güzellesiyor birdenbire.

Rüzgârla uçuyor şemsiye

“Aslında...Fırfırdöndü oldukça eğlenceliydi!” dediğinde şemsiyesiyle dönen bu küçük kız lacivert mavi kostümünün içinde Çikolata’yla fırfırdöndü oynamaya başlıyoruz sanki birer şemsiyemiz varmış gibi hayalimizde.

Chien gerçeklerden uzakta tutmuyor bizi.

Rüzgârla uçuyor Ayça’nın şemsiyesi.

Herhangi bir şemsiye değil ki bu! Ayça’nın sevdiği ve çok özlediği Ceren’in verdiği.

Renkler griden uzak artık.

Yalnız değil Ayça.

Balççek yanında.

Hemen başlıyorlar birlikte şemsiye-yi aramaya.

Bazen kalabalık bir şehirde Ayça gibi yapayalnız kaldığımızda Balççek

gibi biri yetişir yardımınıza.

İşte böylesine karmakarışık duygularla bir şemsiyenin peşinde ayakta-balarımızın içine sular girecek kadar ısladığımızda Ayça’nın Yeni Evi isimli bu harikulade **Kitap** muhakkak olsun yanınızda.

Beni merak edecek olursanız...

Yanımda beni kurtaran bu kitabım ve ayakkabılarımızın içinde sularla dolarken Çikolata’yla, en azından Çikolatam hep var diye gülümseyebiliyorum hayata.

Hemen ayakkabıları kaydırma oyununu uydurduğuna göre Çikolata ve hemen griliklerin bambaşka renklere dönüştüğüne bakılırsa...

Kitabımızı ıslatmadan oynadığımız bu hayali oyunumuzla hayat elbette yine güzel görünüyor bana.

Bir an önce koyulmalıyım bibloların yeni yerlerine alışmaya.

İyi ki varsın canım dostum Çikolata.

AYÇANIN
YENİ EVİ

Yin Chien
Çeviren: Çiğdem Kaplangı
Yeni Kredi Yayınları, 2015
40 sayfa, 8 TL.